

19.
D. D.

DISPUTATIO PHILOSOPHICA
De
**JURE SE-
PULTURÆ,**

Quam

*Annente Amplissimo Senatu Philosophi-
co Acad. Aboëns.*

Sub PRÆSIDIO

CL. VIRI

Mag. **ALGOTHI A.
SCARIN,**

Histor. & Phil. Civil. Profess. Reg.
& Ordin.

Placido eruditorum examini,
ProHonoribus in Philosophia obtinendis,
modeste submittit

Auctor & Respondens

JOHANNES N. FRIBERG

W. Gothia Svecus

In Auditorio maximo die 13. Maji
Anno MDCCXXXII.

horis ante meridiem consuetis.

ABOÆ, Exc. R. Ac. Typ. Joh. Kiämpe.

Andreas Salovius

DISPUTATIO PHILOSOPHICA

De

JURE SE-
PULTURAE

Quam

Præfatus & Publicè

Sub PRÆSIO

CL. VIRI

MAG. ALGOTHI A.
SCARIN

HISTOR. & CIVIL. PROF. REG.

Publicè examinatus

Præfatus & Publicè

Præfatus & Publicè

Præfatus & Publicè

Præfatus & Publicè

JOHANNES M. FRIBERG

In

In

ANNO MDCCXXII

Die 18. Maji

Abd. & c. N. A. T. Joh. Kämpf

BREVIS DISSERTATIO. NIS CONSPECTUS.

§. I.

*Ex consideratione conditionis humane
viam ad institutum parat.*

§. II.

*Vocabula Dissertationis titulo præfixa
homonymice explicat.*

§. III.

*Auctoritate magnorum virorum ad-
struit recte factum, quod titulo
dissertationis inscriptum sit Jus Se-
pulturæ.*

§. IV.

*Ejusdem Juris originem variam esse
secundum eruditos affirmat, pau-
cisq; indigitat quidpiam certi heic
statui non posse.*

§. V.

*Moratoribus gentibus hoc Jus conna-
tum ostendit, nostramque qualem-
cunque sententiam de hujus Juris
origine & obligatione ex hominis
immortalitate probat.*

A

§. VI.

§. VI.

Causam Sepulturæ refert.

§. VII.

Crematione Sepulturam antiquiorem
esse commemorat.

§. VIII.

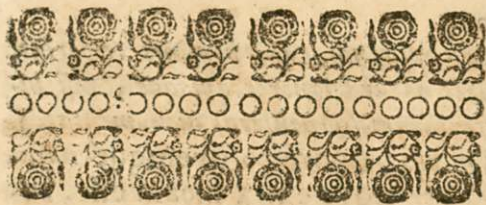
Cremationis originem Græcis derogat
& Sueonia vindicat.

§. IX.

Cremationem naturæ humane non in
convenientiorem esse Sepulturâ pro-
bare annititur.

§. X.

Finem tractationi imponit.

I. N. J.

§. 1.

EVUM mortalium confide-
rantibus haud difficulter
patet, duo unicuique ho-
mini *communiter*, ut ma-
xime necessaria subeunda, esse
injuncta: *nasci* nimirum & *dena-
sci*. Nasci homines & non *fun-
gorum instar* è terra olim prodiisse,
ut vult ex traditione Diodorus
Siculus (a), tanto certius est,
quanto magis quotidiana experi-
entia, omnis solida cognitionis fun-
damentum (b), id evincit; ratio-

nem existendi, qua homines ceperint,
licet naturâ ignoret quisque, nisi hi-
storiarum subvenirent monumenta (c).
 Denasci oportere quemque natu-
 raliter æque extra aleam esse, ro-
 tunde pronunciant tam pandectæ
 sacræ affirmantes: *Homini semel*
mori esse injunctum (d), quam re-
 cta ratio; utpote satis gnara a-
 micissimum illud mentis & cor-
 poris vinculum aliquando solvi
 debere, cum corpus nostrum ma-
 teriale, propter suam compositio-
 nem, in æternum non duraturum
 esse, haud difficulter videat &
 persentiscat. Quemadmodum au-
 tem homo, omnium animantium
 præstâtissimus, *duabus partibus de-*
pendenter constat essentialibus
(e), corpore organico & mente
 rationali; ita utriusque curam &
 conservationem summopere ge-
 nere debet, ne alterutra pars
 compositi ignominia, loco aut
 tem-

tempore quocunque, exponatur.
 Hoc officio, si non pie & iuste,
 dum frui licet hac aura commu-
 ni, defungatur, adeo ut ani-
 mam sensu & amore honesti non
 rite excultum eat, nec corpori
 curam debitam & convenientem
 exsolvat, sine culpa esse nequa-
 quam potest. Cumque obliga-
 tionem hanc *communem* supremus
 arbiter, adeoque universo mortali-
 um generi voluerit injunctam,
 non est, quod existimemus intra
 hujus ævi sphaeram terminari, a-
 deo ut dissoluto jucundissimo men-
 tis & corporis conjugio, simul
 solvatur pium ac religiosum illud
 officiorum vinculum, quo morta-
 les demortuis sacra manium ju-
 ra constringunt atque devinciunt.
 Anima quippe, ut est immortalis
 longeque excellentioribus gaudet
 perfectionibus, quam corpus, i-
 ta manente imperio & unione i-
 sta

ita mortali, partis sociæ suæ dignitati providere oportet, effice-
 reqve ut à superstitibus jure me-
 ritoque exigere possit, ne ex ani-
 me suum corpus post fata ludi-
 brio & ignominia exponi sinant,
 sed potius suprema officia sibi
 præstent, & εἰς τὸν κατὰ πάντων σω-
 νάται νόμον, quemadmodum sepul-
 crum dicitur Æliano (f), ho-
 neste inferant. Nam ut inquit,
 Arminius poëta vetus (g) Qven-
 stedio citatus:

*Humano generi posuit natura cre-
 atrix*

*Hanc legem, ut tumuli membra se-
 pulta tegant.*

De hoc Jure cum animus sit bre-
 vissimis hisce pagellis agere, be-
 nignam Candidi Lectoris interpre-
 tationem summopere sollicito.

§. II.

(a) Biblioth. Histor. lib. I. p. m. 7.

(b). Baco Verulam. in Nov. Organ. (c).

Joan. Franc. Buddeus in Philos. Theo-

ret. part. 1. c. 6. §. 3. p. m. 119. (d).
Hebr. 9. 27. (e). videſis Gentzken. Phy-
ſic. p. 95. nec non Joan. Franc. Budd.
loc. citat. c. 5. §. 9. p. 106. aliosque.
(f). Variar. Hiſtor. lib. 4. c. 7. p. m.
264. (g). Vid. de Sepult. Vet. p. m. 60.

§. II.

IN exponendis vocabulis, quæ
faciem diſſertationis commen-
dant, moras neſtere, eo minus
neceſſarium duco, quo certius
mihi habeo perſuaſum, non poſſe
non omnibus notiſſimum eſſe,
quid illa heic ſibi velint. Ne ta-
men, quod ab aliis obſervari &
ſolet, & meretur aliquando, à
me neglectum dicatur, quando-
quidem Juris & Sepulturæ voca-
bula varie ac diverſimode a ſcri-
ptoribus ſumantur, breviter rati-
one *ὀφεινύιας, τὰ ἐν μὲτα ἐξερ' ἔχει* ab
officio nōſtro haud erit alienum,
ut, quo ſenſu, de quibus jam ſer-
mo.

mo est, capiantur, eo evidentius constet. Usurpatur itaque vocabulum *Jus* apud eruditos varie; sumitur modo pro ipsa *juris* seu *normæ actionum prudentia* (b), modo pro *potestate*, quo etiam significatu *jus potestatis* dicitur. Iterum tribuitur *personis*, quo sensu *Grotius* (i) affirmat *jus* esse qualitatem moralem, personæ competentem, ad aliquid juste habendum vel agendum, nam ex his inquit Imperator Justinianus, *personis, quæ in potestate non sunt, quædam vel in tutela sunt, vel in curatione, quedam neutro jure tenentur* (k). denique etiam, ne plures jam adducam significatus, invenire licet *jus* eodem sensu, atque vocabulum obligationis, quo in significatu etiam nos jam sumimus; *jus* enim ad rem nihil aliud est, quam obligatio, quæ res cuidam ex jure debetur (l), unde obli-

obligatio quoque juris est vinculum secundum Ciceronem. Quod ad alterum tituli vocabulum attinet, sciendum est nos non agere de sepultura, qualem plurimis rebus abs se deberi Hebræorum Magistri autumant, verbi causa, liquoribus præputiatorum fructuum, & heterogenearum rerum ad vineas pertinentium, licet ipsi præputiati fructus ac res heterogeneæ comburerentur (m); nec de sepultura animalium v. c. asino non redempto, sed securi percusso, qui ex consulto legis, in terra defodiendus erat (n). unde in foro alias, asinina caninaque dicitur sepultura, quando in loco, publicæ ignominie consecrato, hominū cadavera à carnifice abstrahuntur terra obruenda (o). Sed de ejusmodi Sepultura agere nunc nostri est instituti, quæ debetur humanis cadaveribus, non sumto vocabulo pro solo ritu human.

mandi, verum pro quocunque
sepeliendi modo: quemadmo-
dum sepultos dici, qui quovomo-
do conditi fuerint, etiam cremati,
egregie cum aliis, post Cuperium
(p) observavit Philippus Caroli
(q) ex loco quodam Plinii (r).
ubi sepultus intelligitur, inquit, quo-
modo conditus, bumatus vero bu-
mo contactus.

§. III.

(b) vid. Almers manuale juris p.
220. (i) de Jur. Bell. & Pacis lib. I. c.
1. §. 3. 4. & 5. (k) Titul. Instit. de
Tutel. p. m. 22 (l) conf. Struv. Jurisprud.
lib. 3. titul. 1. (m) Maimonid. de cibis
prohibitis cap. 16. §. 27. (n) idem lib.
de rebus sacris, quæ factæ sunt illegi-
time cap. 19. §. I. (o) Schuz. II. §. 7.
p. 163. conf. D. Daffov. de sepult. A-
nimal. §. 17. (p) vid. Cuper. Observ.
1. 7. Basil. Fabr. Sorani cit. p. m. 580.
(q) Animadv. in N. & Attic. A. Gr.
lii (r) Hist. Natural. lib. 7. cap. 54.

§ III.

PAUCIS jam ita expositis, quæ
 viam ad institutum parant, &
verbalia, uti loquuntur nonnulli,
 concernunt, ad *realia*, ut acce-
 damus, disputationis ordo requi-
 rit; ubi statim in limine fortassis
 molestiam fronti alienæ faceissent
 non pauci, quod eo audaciæ vel
 potius temeritatis progressi fue-
 rimus, ut titulum dissertationi ap-
 posuerimus *Jus Sepulturae*; cum
 tamen viri eruditi *superbacaneum*
 non solum putarint, sed etiam o-
 mnino à finibus literarum alienum de
Officiis, quibus, perfecto aut im-
 perfecto jure, obligemur *defunctis*,
disputare; quandoqui dem nulla *viven-*
tium erga mortuos obligatio, adeoque
nec officium intelligi queat, ut verbis
 utar *Andr. Adam. Hochstetteri*
 (s). Verum enim vero culpâ me
 faciles liberabunt hæc ipsa sentien-
 tes, ubi intellexerint alios de re-
 pub-

publica literaria non illo minus meritos, hoc ipsum $\tau\omicron\mu\eta$ (t), seu potius $\tau\omicron \gamma\epsilon\rho\alpha\varsigma \theta\alpha\nu\omicron\upsilon\lambda\omega\nu$, eodem nomine ante me insignivisse. Hanc enim obligationem sepeliendi mortuos, *Iuris natura instauratores felicissimi* (u), *Hugo Grotius & Samuel Pufendorfius*, *Ius Sepultura* dixere (x), à quibus non longe dissentiant celeberrimus Dn. D. *Zentgravius*, qui *Ius exsequiarum* appellat (y), & *Cicero*, qui (z) *Ius manium*, paucisque interjectis *Ius terra humandi*, nuncupat: ut præteream quod alias ipsi, *justitie* quoddam *genus* dicatur; Immo ex *Aristotele* demum *Ius natura*, quod omnium gentium moribus & consuetudine consecrata esset illa de jure sepulturæ opinio. Quid? quod ne Græcis quidem ipsis ejusmodi compellatio hujus obligationis erga mortuos, ignota fuerit; *Sophocli* enim $\tau\omicron\mu\epsilon\theta\iota \delta\alpha\iota\mu\omicron\iota\omega\nu$ & *Isidoro* *Pela-*

Pelusiota^s τῆς φύσεως θισυός¹ audit,
 citante Grotio (a). Hinc factum,
 ut ipsæ quoque exsequiæ dictæ tu-
 erint, consentientibus Lexicogra-
 phis, Δίκαια, Νομιζόμενα, Ὅσια, ἔθι-
 μα i. e. Consuetæ, legitima, un-
 de Latinorum *justa* ortum duxere;
 ea quæ variis formulis loquendi
 funebribus originem præbuere,
 utpote: *justa peragere, justa facere,*
justa persolvere, cum quibus Sve-
 thicum: förrätta och betwila enont
 den yttersta ähretienst / coincidit.
 Quoniam, inquit Perdiccas de
 funere Alexandri Magni apud Cur-
 tium (b), nihil aliud ex eo superest,
 quam quod semper immortalitati sub-
 ducitur, corpori nominique quam pri-
 mum *justa solvamus*, h. e. munus
 nostrum utpote maxime *justum*
 & debitum expleamus.

§. IV.

(s). Dissert. Select. XII. p. 298. (t)
 Ruth. I. 8. 2. Sam. II. 5. (u) Joan.

Franca Budd. Hist. Jur. natur p. 30.
§. 22 & p. 44. (x) Lib. 12. c. 3. de J.
N. & G. nec non Lib. 12. c. 10. de J.B.
& p. (y) Summ. Jur. Div. Sect. II art.
I. Sect. 4. 5. 6. 7. (z) Lib. 12. de Leg. p.
m. 450. (a) loc. cit. p. m. 471 & 472.
(b) Lib. X. c. 6. §. 7.

§. IV.

ET quanquam de eo complures convenient Philoſophi, tam antiquiores quam recentiores, quod jus ſepulturæ detur; diſſentiunt tamen quando quæſtio eſt, undenam, vel quo è fonte illud deducendum ſit. Alii enim ex *jure gentium voluntario* deductum volunt cum *Grotio* (c), quandoquidem omnis ævi conſuetudo hoc probet. Alii, qui ejusmodi jus gentium voluntarium à *jure naturæ* diſtinctum, & quidem rectè, non agnoscunt (d), ad officia referunt humanitatis, utpote præ-

præter alios, *Pufendorpius* & *Bud-*
deus (e). Alii iterum ex decoro il-
 lud ortum ducere putant. Multi
 denique *juri divino positivo*, ut fun-
 damento firmiori, hujus origi-
 nem adscribunt (f). Hinc neque
 mirum inter illa crebra sententi-
 arum & opinionum divortia, hoc
 scientiæ juris naturalis problema,
 non dum explicari penitus & ad
 ungvem resecari potuisse, quan-
 doquidem commixta & implica-
 ta heic omnia compareant apud
 omnes, quos consulere licuit scri-
 ptores. Quæ à *Bæclero* (g) præ-
 clare olim observata sunt, profecto
 ratione haud destituuntur: qui
valde se vereri, inquit, *ne vel Gro-*
tius, vel quisquam alius, inoffenso cur-
su hoc stadium decurrat, quin sem-
per eo redeatur unde discessum. Si-
 ve enim ad decorum, siue hone-
 stum, puta officia humanitatis,
 siue ad jus gentium, jus hoc re-
 ferre

ferre placuerit, in eo demum
 subsistendum est, quod illa o-
 mnia principia, non concipi
 possint absque relatione ad legem
 naturalem, quatenus in ea fun-
 dantur, vel saltem ceu discre-
 pantia, ab eadem penitus non
 recedunt. Si vero id tantum
 consideramus, quod moratiorū
 gentium longa consuetudine &
 præscriptione immemoriali in le-
 gem ivit, modum considerandi
 jus sepulturæ, ut in natura fun-
 datur, pro diversitate gentium
 atque morum mutari omnino
 certum est. Nam *barbaræ gentes*, ut
 ex historia constat (*b*), non adeo
 sollicitæ fuerunt de modo, quo
 conderentur cadavera humana,
 quin potius, ut ab oculis remo-
 verentur superstitem: quippe
 ἰγνάρæ τῆς φύσεως τῆς κοινῆς ἀπαλλαγῆς
 μηκέτι ζῶντα κατελεύψας (*i*), i. e. natu-
 ra communis postulantis, ut mortui
 terra

terra occultentur. Proinde mortuos, vel in mare ac paludes projicere, ut Lotophagi & Ichthyophagi; vel ut Colchi, eos in pellibus sepultos insutosque ex arboribus suspendere(k); vel canibus, ut Hyrcani & Bactriani (l) objicere; vel avibus ut Persæ; & speciatim vulturibus, quibus Iberi & Barcae mortuos suos in escam reliquere (m); aut alias ignominiose tractare, ut Heraclii milites Phocam (n), & Stephanus VII antecessorem suum Formosum papam, ne quid de Anthropophagiæ Scythiæ orientalis & septentrionalis populis addam, qui cognati sanguinis funera, suis cedere visceribus neque dubitavere (o). eadem & cariora & honestiora conditoria adleverantes, quam feras & aves, præcipuè vero vermes.

B

§. V.

(c). de I. B. & P. lib. II. c. 19. (d)
vid. Pufend. de J. N. & G. lib. II. c. 3.

p. m. 216. Christ. Thomas. in Jurisprud.
 Divin. lib. III. c. 10. §. 4. p. m. 630. Jo-
 an. Francisc. Buddeus in Philos. Pract.
 part. 2. c. I. §. 14. & 15. p. m. 205. (e)
 vid. Pufend. cit. cap. & Budd. cit. loc.
 c. 4. §. 11. p. m. 324. (f) Jan. Adam.
 Osiander in Grotium p. m. 1095. (g).
 Bæcler. in Grotium lib. I. 14. p. m. 164.
 (h). videri potest Herodotus lib. I. &
 Celsus Rhodiginus lib. 18. c. 30. Osiand.
 in observat. ad Grot. loc. cit. (i) Æli-
 an. variar. histor. lib. XII. c. 64. p. m.
 641. (k) idem lib. IV. c. I. p. m. 253.
 (l). Lucianus περὶ πένθους. (m) confer.
 Kirchm. append. ad lib. de Fun. Rom.
 c. 2. nec non Ælian. Hist. animal. lib.
 X. c. 22. (n) videfis D. Hartnaccii Hi-
 stor. Univers. p. 545. (o) Plinius Hist.
 lib. IV. c. 12. & A. Gellii Noctes Atticae
 libr. 9. c. 4 p. m. 29.

§. V.

Ceterum, quamvis nostra post
 mortem corpora, sensu omni
 cari-

caritura sint, prout in disceptatione cum nonnullis, quoque asseverare non dubitavit *Diogenes Cynicus*; certum tamen est, cunctis ferme mortalibus connatum esse institumque à natura, quæ homini benignam sui suorumque æstimationem iniecit, ut magna cura provideant, ne vita defuncti honore sepulturæ priventur, quin potius communis matris seu terræ visceribus (p) reddi voluerunt. Indignissimum enim putarunt gentes, manes insepultorum errare vagabundos, & nullam alicubi requiem invenire, donec ad hortum æternitatis demum ipsis speratus aperiretur transitus. Loquitur in hanc sententiam Græcorum Poëtarum princeps *Homerus* (q) ita:

Πῶς ἔλῃς αἰδός δὲ κατ' ἐλθέμεν, ἐνθάδε
νεκροί
Ἀφραδέες νάιοισι, βροτῶν ἐπὶ ὧλα κα-
μόντων

h. e. vertente Giphanio, quo pacto audes ad inferos venire, ubi mortui temerarii habitant, hominum simulacra mortuorum? Quod effatum ita explicat Tertullianus, de anima (r): Creditum est, inquit, insepultos non ante ad inferos redigi posse, quam iusta perceperint, secundum Patroclum, funus in somnis de Achille flagitantem, quod non alias portas inferorum adire posset, arcibus eum longe animabus sepulcrorum. Unde quoque alio in loco supra nominatus Homerus (s) canit:

Εἰθάρσ' ἐπιταῖαν ἄναξ κέλομαι, μνήσασθαι
ἐμεῖο,

μή μ' ἀκλαυστον, ἄθρονον ἰὼν ὀπίθεν
καταλείπειν,

Νοσφισθεῖς, μή τί μ' θεῶν μνήμα γέ-
νωμαι.

Ἀλλά με παγκηῖαι σὺν λείχεσσι ὅσσά
μοι ἴσιν

i. e. ibi, insulam puta Æzæam, te
con-

*continuo, domine, jubeo recordari
 mei, ne me indeſletum, inſepultum
 diſcedens poſt relinquant, ſejunctus
 ne qua tibi deorum indignatio ſiam:
 ſed me combure cum armis, quæcunq;
 mihi reſtant. Quare etiam mor-
 talium tam anxia fuit omnium
 ſolicitudo, ne inſepulti jacerent,
 ut pœna quoque cautum non
 raro fuerit: non oportere quen-
 quam, liberum hominem, nedû
 ſervum hoſtemve demortuum, ſi-
 ne officio pietatis præterire. Im-
 mo, Pontifex Hebræorum ma-
 ximus, cum aliqui rei ulli funebri
 intereſſe vetaretur, repertum tamen
 hominem inſepultum, ſepelire etiam
 tenebatur, ex Ambroſio hanc com-
 munis regulæ exceptionem no-
 tante Grotio (t). Verum, quid
 mirum? Irrationalia quoque de-
 ſuorum non tantum exſequiis ſo-
 licita ſunt, ſi fides ſit habenda
 Plutarcho de delphino, Æliano de
 elephantis atq; gruibus; Plinio de
 api-*

apibus atque formicis loquentibus; sed etiam quod magis mirandum, hominibus honorem sepulturæ exhibere solent, præter Porphyrium περὶ ἀποχῆς εὐψύχων, illam in illis indolem notante *Æliano*; siquidem nullum ferè in homine factum laudabile, cujus vestigium in alio aliquo animantium genere, Deus non posuerit. Ast hæc licet ita sint, in ignota tamen adhuc, ut dicitur, versamur silva; quippe ignari, quo ex fonte obligatio sepeliendi mortuos derivanda sit, quamdiu ab ovo res non repetita fuerit atque excussa; quo labore in infra dicendis quoque brevibus defungi animus est. Lex est natura promulgata, omnibusque hominibus sancita, ut alios homines, ceu homines æque tractemus, seu quod idem est, pro æqualibus agnoscamus. Demonstrat hoc natura atque indoles
amo-

amoris, qv̄i vinculum est & fundamentum socialitatis (u), omnibus omnino dictitans: *Quod tibi non vis fieri, alteri ne feceris.* Homo namq; ita naturâ comparatus est, ut, nisi prius notionem sui habuerit, nunquam ad præstanda officia erga Deum, neqve reflexa illa, qv̄æ sibi debet, semet devinctum deprehendat. Recurrendum igitur ei est ad suæ ipsius naturæ indolem, suumqve proprium statum, ut cognoscat, quæ in conditione & vitæ munere constitutus ipse sit, & in quem brevi, suæ naturæ necessitate conjiciendus erit. Hac præmissa meditatione, illico non difficulter animadvertet, quibus officiis maxime indigeat, quæve obligatione aliis, aliq; rursus ei obstricti sint. Quo, nam obligatio est ejus, qui præstare; jus vero ejus cui præstari debet; & ista quidem à copia virium, hoc ab e-arundem inop̄ia oritur, censente Rū-
digerō

digero (x). Deus vires singulorum hominum, non *singulis* concessit, sed *omnibus*, quoniam experientia docet, quemvis hominem & *plures* habere vires seu media, & *pau- ciores*, quam ad proprios fines pertinent. Unde id necessario colligitur, Deum, qui istas vires concessit, voluisse, ut illis abundantes aliorum inopiæ succurramus, & ubi deficiunt nostræ, aliorum opem expectemus. Majori virium inopia mortalium nulli laborare unquam possumus, quam quum pars illa nobilissima, anima nimirum, corpus nostrum deseruit, omnisque sensus expers reliquit; Ita affecti non aliorum in vivis superstitem indigentia consulere, ne dum materialis partis nostræ vita defunctæ curam agere possumus, ne qua civilis ipsi ignominia afferatur præter meritum, neve illud sine curare
jectum

jectum *cadaver*, fætores suo cõmunis olim socialitatis membris quidpiam acceleret post fata nocivi. Quemadmodum autem sana ratio haud inficiabitur, non solam animam esse hominem, nec solũ corpus, sed quod ex utroque conficitur; nec totum ἱφιστάμενον αὐτοσπαστικόν in rerum naturam eo consilio delatum esse, ut tantum nascatur & pereat; sed ut alicujus felicitatis post hanc vitam particeps reddatur, idque non animæ modo intuitu, sed etiam corporis; cum alias non opus fuisset, ut verba habent *Ludov. Vivis* (γ): corporeos condidisse homines, spiritus suffecissent nudi, ut in angelis, si corpora per mortem occumbentia nunquam essent resurrectura; ita magnam curam utriusque partis ut antea indigitavimus, gerendam esse quisque videt. Quod si domus augustæ principum, cæmento lignove exstructæ, *Sacra palatia* identidem

dem haberi solent, melius etiam religiosiusque, quam vulgaria ædificia æstimari: Regia certe cœlestis animæ sedes ista, ab ipso rerum omnium architecto affabre formata, id naturâ suâ meruisse videtur, ne in discessu hospitis breviori, dignitate originis suæ indignâ contumeliâ afficiatur. Quid? oportet unumquemque curare, ne gratiam convictus humani vel ipse exulceret, vel aliis exulcerandi occasionem præbeat. Hoc si factum fuerit, persuasissimum mihi habeo, neminem, cui ad ipsum semet descendere visum fuerit, non facile collecturum esse, in amorem & benevolentiam rationalem illam, qua de mortuo socialitatis consorti olim devincti exstiterimus, impingi omnino, si non aliquo honesto & humanitati congruo modo, ejusdem defuncti exuvias in discessu animæ absconderimus, foeditatemque cada-

daveris, omnibus post fata communem, à publico dedecore removerimus. Eodem modo nobis ipsis moriendum tandem, quemadmodum eadem de stirpe cum defuncto descenderimus, eodemque modo nati nutritique fuerimus, Hochstetterus egregie loquitur (z). Cumque superstitēs defuncti, virium huiusce humanitatis exercendæ justâ facultate polleant, funus ipsum vero summa earundem imbecillitate laboret, inter officia mutuo exigenda & præstanda, ea præsertim, quæ præstantem non adeo gravent, accipiēti vero prosint, isthæc iusta funebria suo quodam jure etulerim.

VI.

(p) *Philippi Caroli observat. in Curium* p. m. 587. (q) *Odyss. λ. p. m. 336. v. 17. & 18.* (r) *Philipp. Carol. citat. loc. sup: (s). Odyss. λ. p. m. 314 (t) Grot. lib. II. c. 19. de J. B. & P. p. m. 478. (u) Joan. Francisc. Buddens in Institut. Theol. Moral. part. II. c. 4*

*Secl. III. §. VIII. p. m. 508. (x) in
Philos. Pragmat. de Moralitate §.
428. p. m. 392. (y) de veritat. Fidei
Christi. lib. 2. c. 21. (z) Dissert. XII.
Select. p. 308.*

§. VI.

GENTES saniores, quādoquidem
ob spem reviviscendi, cor-
pora demortuorum in sepulcris,
tanquam sancta quadam custodia,
asservaverunt, id quod ex insti-
tutione Democriti *Plinius* testatur
(*a*), inde à nobis neque præter in-
stitutum fieri existimaverimus, si,
quæ *caussa Sepulturae* fuerit, peni-
tius indagaverimus, vocabulo
pro solo ritu humandi sumto. Ad
hoc ut rite respondeatur, patrum
ecclesiasticorum diversa judicia
nunc non recensere nunc, utpote
ad quos decisum hujus controver-
siae præcise non pertinet, quate-
nus ductum solius sequimur ratio-

nis;

nis; quin neque peculiaribus humatorum vel crematorum ritibus subscribimus, sed in veritatem philosophicam inqvirentes, *Grotii* mentem & conjecturam ex instituto excutiemus, qui introducæ sepulturæ occasionem, ex *Moschione* olim dedisse ait: giganteam feritatem mandendi homines (b); citatus enim *Moschion* ita introducitur loquens:

*Tunc morte raptos imperatum legibus
Mandare terræ, pulveremve inspergere
Nec dum sepultis, ne darentur conspici
Abominanda signa pastus pristini.*

Ast, ut neque omni ævo, neque universæ gentes unquam exstiterent gigantum, quemadmodum nos docet historia, ita quoque corpora mortuorum, nulla eorum immanitatis ratione habita, ab oculis remota fuisse superstitum,

cre-

credibile est omnino, præcipue si qua fides sit habenda *Saliano*, in historia Gothana (c) citato, qui *Adamum in magno posterorum conventu sepultum* tradit. Accedit denique quod tempore *Plutonis*, cui in fabulis imperium tribuitur in mortuos, ut *Diodorus* (d) notavit, funerum & sepultura ritus ad pompam instituti & formati sint (e). Hic enim ex *Vossii* sententia (f) *Chamum* referre videtur, quanquam cum aliis dissentiat *Bochartus*, *Chamum Jovi* comparans, *Semumque*, quod vera religionis vitæque sanctæ tenacior ceteris fratribus fuerit, *Plutonis* in viso nomine vocatum existimet. Sed hanc litem non facimus nostram; igitur ad propositum. Quoniam hominis corpus non uno, sed vario dum in vivis est utitur nutrimento, ita quoque horribilius magisque foetidum cadavere humano non dari potest, censente *Osiandro* (g), & plerumque, quo quis indulgentior

tior fuerit in faginando corpore suo, hoc magis, etiam interueniente fato, deforme, & noxio odore suo abominandum existere solet, ita, ut *hominem olere* pro terribissimo & sanitati summe inimico rancore, aliis gravem esse, in proverbium etiam abierit: Ambrosio certe non dissentiente, qui *Divitū*, inquit, *corpora distenta luxurie gravius foetere, & foetidius esse quam bruti cadaver, humanum, ob alimenti multiplicis diversitatem.* Hinc non male colligi posse arbitramur causam sepulturæ foetorem esse, quod responsum *Demonastis* ad amicos de modo sepulturæ ipsum sollicitantes, probare videtur: *Fœtor*, inquit, *me sepeliet* (b). Altera causa humationis, seu ut hominum *λείψανα* à conspectu viventium olim removerentur, amor superstitum dici potest, qui ignis violentiæ amicorum corpora non

non credi permisit, ne hi illa vidēdo, acerba damna sua plus justo lugerent, id quod aliis indigitare videtur ipse etiam *Cicero* (i), qui *Curationem funeris*, inquit, & *pompam exsequiarum* magis esse *vivorum solatia*, quam *mortuorum subsidia*,

(a) *Plinius Lib. VII. c. 5*. (b) *Grot. loc. supr. citat. p. m. 473. & 474.*
 (c) *Lib. I. c. 1. Sect. I. §. 19. p. m. 12.*
 (d) *Lib. 5.* (e) *Hist. Gothan. Lib. 2. c. 1. §. 21. p. m. 21.* (f) *Lib. I. c. 18.*
 (g) *Observ. in Hug. Grot. Lib. II. de J. B. & P. p. 1028.* (h) *Erasm. Lib. VIII. Apophtegma.* (i) *Orat. Philipp. X. sub finem.*

§. VII.

Postquam causas Sepulturæ utcunq; rimati fuimus, paucis disquirendum est de antiquitate Sepulturæ, h. e. humandi moris, num major illa sit, quam cre-

cremationis. De cremationis seu
 νεκροκαυσίας origine in hunc mo-
 dum loquitur Scholiaſtes Home-
 ri clariff. Rhyzelio citatus (k):
 ἡ δὲ αἴτια τὸ καίεσθαι τὰ σώματα παρ
 ἔδνησιν αὐτῇ. Ceterum quemadmo-
 dum Græci non ea attingunt tem-
 pora, quæ antiquiffima ſunt, ita
 neque poſſumus hoc gratis con-
 cedere *Thomasio* aliisque ut-
 cunque allaborantibus, ut *anti-
 quitatem cremationis bumationi præ-
 ferant*, quin à parte, ut nobis vi-
 detur, meliori nihilominus ſte-
 mus, atque ſepulturam antiqui-
 orem eſſe omnino affirmemus.
 Præter ea enim, quæ ex *Saliano*
 de ſepultura ipſius Adami ſupra
 adduximus, certitudinem aſſertio-
 nis noſtræ vindicabunt, ex ſen-
 tentia interpretum complurium,
 ipſa Dei verba præceptiva Ada-
 mo (l) dicta: *reverteris in humum,*
*cum ex ea deſumptus ſis, nam pul-
 vis es & in pulverem reverteris.* Un-
 de

de quoque pia antiquitas egregie:
terra es, terram geris, terram teris
& in terram converteris. Huic sen-
 tentiæ album addere calculum
 non dubitavere recentiores etiam
 philosophi, illis præeunte eloqvii
 Romani principe Cicerone (m): Mi-
 hi, inquit, antiquissimum sepultura
 genus id fuisse videtur, quo apud Xe-
 nophontem Cyrus utitur. Redditur
 enim terra corpus, & ita locatum ac
 situm quasi operimento matris obdu-
 citur. Quare etiam non male
 Qvenstedius (n): Defunctorum corpo-
 ra terra inferri ac humari, institutum
 est antiquissimum, usitatum semper
 in populo Dei, servatum ab Athenien-
 sibus, Grecisque ceteris & Romanis
 plane olim, ac in ecclesia christiana
 perpetuo usu receptum. Hæc fuit
 Qvenstedii sententia: sed quam
 vetustatis memoria certe dubiam
 reddit. Neque enim gentes ab il-
 lo recensitæ, à cremandi ritu pe-
 nitus abhorruere, quum de hu-
 manis

Et, clara nimis *Luciani* verba
 sint (o): οὐδὲν ἔλατν ἔκαυσεν. ὃ δὲ Πέρ-
 σης ἐθαψε. Hebræos quoque ali-
 quando combussisse corpora de-
 mortuorum, licet illa *combustio or-
 dinaria non esset*, ut loquitur *Pseif-
 ferus* (p), exempla testantur *Sauli*
 filiorumque illius, qui à Jabesitis
 cremabantur (q). Quæ vero ce-
 tera combustionis exempla apud
 populum Dei concernunt, solent-
 que ab eruditis adduci, utpote
Forami (r), *Assæ* (s), & *Zedekie* (t),
 cum *Pseiffero* non huc referimus
 (u), existimantes ea aliter secun-
 dum sensum textus Hebraici ex-
 plicari posse, quam ut quidquam
 heic probent. De Romanis nul-
 lum quoque est dubium, quin &
 illi & terrâ condiderint, & mor-
 tuorum corpora cremarint; &
 quidem primis temporibus, ita
 enim *Ovidius* de combustionem *Re-
 mi* (x):

Arsurosque artus unxit: fecere quod ille

*Faustulus, & mæstas Acca soluta
comas.*

*Tum juvenem, nondum facti, flevere
Qvirites,
Ultima plorato subdita flama rogo
est.*

Consentit ipse *Plinius* (7) ubi dicit Numam hanc tulisse legem: *Vino rogam ne respergito*; quam legem minus necessariam arbitramur, si crematio tunc temporis apud Romanos non fuisset in usu. Atque ita vel hinc clarissime elucere potest, alterum illum locum *Plinii* (2) non absolute; de ritu humandi corpora, intelligendum esse.

§. VIII.

(k) *in de Sepult. Sæo-goth. c. 3. p. 17.* (l) *Gen. 3. v. 19.* (m) *Lib. II de Legibus.* (n) *de Sepult. veter. p. 49.* (o) *ad isis Hochstetter. in Dissert. Select. XII. p. 304.* (p) *in antiqu. hebr. c. 5. §. 3. p. m. 1001.* (q) *1. Sam. 31. v. 12. & 13.* (r) *2. Paral. 21. v. 19.* (s) *2. Paral. 16. v. 14.* (t) *Jerem. 34.*

v. 5. (u) loc. *supr. cit.* (x) lib. *Fastor.*
IV. v. 851. &c: p. m. 114. (y) *Hist.*
nat. lib. 14. c. 12. Rosin. antiqu. Ro-
man. lib. 8. c. 5. (z) *Histor. Natural.*
lib. 7. c. 54.

§. VIII.

SED vellicatur heic nobis auris,
 dum dicitur â Scholiaste *Ho-*
meri, quod origo cremationis
 Græcis debeatur, utpote apud
 quos ritus hic primo obtinuit,
 quibusque ceteri populi hunc
 morem condendi & in pulverem
 redigendi cadavera humana fe-
 rant acceptum. Huic sententiæ
 præter alios subscribere videtur
Joannes Daniel Schæpflinus (a), di-
 cens antiquissimum ejus (crematio-
 nis puta) usum apud Græcos invaluisse,
 ut ex Homero edocemur: ab his
 transit ad Romanos satis mature,
 cum in XII tabularum legibus ejus
 jam fiat mentio, adeo ut probe ex-
 plicandus sit *Plinius* (b), quando cre-
 mare apud Romanos non veteris in-
 stitu-

stituti fuisse tradit. Quod si vero indagine, qua convenit, rem omnem excutere volupe fuerit, quid est, quod de repetendis ex aliis gentibus cremationis originibus tantopere laboremus? originem cremationis fortasse à maioribus nostris ad alias gentes dimanasse deprehendere licebit. Græci utcunque hujus antiquitatis & originis gloriam sibi vindicatum eant, illam tamen dubiam saltem iis efficere conabor. Reterunt nonnulli cremationis initia ad tempora *Heracliti* Ἡρακλῆτος, qui ad annum mundi 3471 non paucis vixisse creditur, seu Olympiadis 70, referente *Stübelio* (c), ex illa præsertim causa, quod corpora humana in ignem resolvi debere docuerit: ignemque omnium rerum principium, ex *Cicerone* (d) tradiderit *Servius* (e). Opinio hæc, demum ita *Heraclidi Pontico* non solum, sed etiam multis

tis aliis arrisit, ut animam non nisi
 igne â sordib⁹ purgari, & ad natu-
 ram suam reverti posse, credide-
 rint. Nonnulli iterum ad tempora
Homeri morem *ἡρώδης* referri
 debere existimant, atq; ita mini-
 mum 162 aⁿos ante Romam con-
 ditam cœpisse. Quicquid sit, Græ-
 ci hunc ritum penes se non pri-
 us, secundum scriptores, usurpa-
 tum fuisse ostendere valent, quam
 Troici belli ævo, quod cum an-
 no 2788 mundi coincidere vulgo
 existimatur. Contigit autem ex-
 cidium illius urbis 432 annis an-
 te conditam Romam, ut ex *Era-
 tosthene* & *Dionysio* concludit *Peta-
 vius* (f). Nos vero non nostro-
 rum tantum, verum etiam exte-
 rorū annalium fide muniti, certo
 statuere posse videmur. *ἡρώδης*
 â primo *Odino*, si non antea, in
 hanc gentem illatam fuisse o-
 mnino. Plures ejusdem nominis
Odinos fuisse, nobilissimus *Reem-
 bielm*

bielm (g), & celeberrimus Atlan-
tices auctor (h) unanimi voce &
sententia consentiunt: quicquid
Snorro ab Odino tertio cremationis
ritum illatum, ipsumque Odinū omni-
um primo penes boreales gentes cre-
matum perhibeat (i). Modo dictus
Reenbielm (k) conjicit Odinum se-
cundum, qui Mosi tempore existit,
post suum adventum ad boreales, lon-
ge post prima incolatus tempora, cre-
matationem instituisse; Odinum autem
tertium, insignem veteratorem &
magum, qui Svioniam intra seculum
Christi nati intravit, priorum illorum
origines, actiones & nomen sibi arro-
gasse. quemadmodum ex supra al-
legati Snorronis Edda pluribus e-
docemur. Cremandi itaque ritus,
pergit idem, ab illo reductus ite-
rum, qui tempore intermedio negle-
ctus fuerat. At cum in tumulis
ætate sua diluvium propius attin-
gentibus carbones cum cinere
sint inventi, adhuc antiquiorem
esse

esse cremationis ritum cum *Rudbeckio* Atlantices auctore existimamus. Et si dicere fas sit, arbitramur Iaphetitas in septentrionalem plagam tendentes lub anfractibus molestæ peregrinationis, cadavera suorum cremare cœpisse, ut cineres sedulo collectos, secum absportarent defodiendos, ubi fixam demum sedem fata concederent: quam cum in Scandinavia invenirent, inde vetustissimum penes majores nostros esse illud institutum ex fide historicorum, non partium studio deditorum, idem Cl. Rhyzelius conjicit & agnoscit. Ad *Odinum* ergo *primum* ~~ιστορικα~~ *referenda* est, qui tempore *Abrabæ* seu anno mundi 2100 circiter viguisse censetur, quãdoquidem cremationẽ Trojanis, Gallis, Germanis aliisque Gothicæ originis populis in usu fuisse, contra *Sturlonidem* evincunt historiæ monumenta, ipsum.

psumque hac in re falsum esse, & plurimos historicorum eo seduxisse, ut Odino seqviori tribuerint, quæ ipso sunt antiquiora. ut imprimis hoc ipsum notavit Cl. Schefferus (1), admonens vetustiores illum intelligi debere, quod consuetudo cremandi sublata à Frejero fuerit, qui Odino in imperio Sveo-gothico vel immediate, vel uno alterove intercedente successit.

(a) in de Apotheosi pag. 81. (b) loc. cit (c) in Chronol. p. m. 317. (d) Quæst. Acad. lib. 4. (e) ad Æneid. lib. x. v. 186. (f) Ration. Temp. part. 2. lib. 2. c. 10. p. m. 123. (g) in not. ad Oddi Monach. bistor. p. m. exeunt. 25. (h) Tom. 1. c. 7. (i) p. 6. & 7. cit. vid. Apud Ol. Trygg. bist. Reenhielm p. m. 20. (k) ibid. p. 25. (l) Upsal. c. 18.

§. IX.

QUODNAM autem sepulturæ genus naturæ magis conveniens sit, est quoque quæstio, quæ
huc

huc non incommode referri potest. Utrumque usurpatum fuisse apud plurimas gentes nulli non in aprico est. Qui pro integri cadaveris humani ritu seu sepultura pugnant stricte sic dicta; illamq; non in conveniētiorem naturæ humanæ affirmāt, rationib⁹, quæ sequuntur, præcipue nituntur, quas ordine recensebimus, & pro viribus quoque diluemus. Primum argumentum ex ipsius Dei verbis desumitur: *pulvis es & in pulverem reverteris*. Succedit amor, quo demortuos prosequi solent cognati superstitēs, haud permittens cadavera eorum in prædam sævi ignis objici, qui corpora præternaturali ratione depascens, omnibus non nisi terrorem incutere potest. Tertium ab *hominis* vocabulo petitur, ceu quod humo hominem deberi illud insuper cōmonefaciat. Ad primum ut brevibus respondeatur

tur, observamus non immerito, effatum illud divinum non stricte innuere modum, quo cadaver humanum in pulverem redigendum veniet; sufficit defunctorum corpora in pulverem resolutum iri ad illud edictum Numinis pœnale, sive per cremationem id fiat sive humationem. Quid? quod si lex esset humanum genus universum stringens, crematio facinorosorum hodie neque salva auctoritate divinæ legislationis, inter gentes facile obtinere posset. Ad alterum non est ut multis respondeamus, satis enim est quod corpus demortui nihil sentiat, adeoque ulli neque doloris perpeffioni obnoxium sit. Ea quæ conditio efficit, ut neque amorī supersitum, neque humanitatis sensui repugnet, defunctos cremari. Unde sua sponte etiam ruit argumentum ultimum; utpo-

te quod præter meram ex cognatione vocabulorum derivatam allusionem nihil de cetero probat. Quamobrem pro vindicanda prudentia veteris illius moris, quoque non sine causa concludimus, quod quo celerius cadaver defuncti in sua redigatur principia, eo minori non solum ignominia & fastidio viventium exponi ipsum funus, sed & damni & morborum, quos timeant ex illius in ipsis sæpe templis vulgato odore superstitibus, minus habere.

§. X.

HÆc sunt, B. L. quæ pro instituti ratione, variis negotiis & occupationibus distractus, inter crebras quoque valetudinis vicissitudines, colligere & in ordinem redigere potui. Non diffiteor quin plura essent, quæ ad difficilem & diffusam satis materiem hæcce spectarent, & si afferrentur
gra-

gratiâ sua non penitus destitueren-
 rur. Verum cum dudum bonæ
 mentis soror illa, aurem quoque
 mihi pulsarit, identidem admo-
 nens, ut fui memor, tenuem sca-
 pham in portum deducam, & hæc-
 ce paucissima, de tam nobili & ju-
 cundo argumento, rudi licet ela-
 borato Minerva, Candidi Lectoris
 favori committam; quæ defunt a-
 lli, si volet Deus occasione reserva-
 bo; hisce vero acquiescens, mayo-
 rem in modum, Temet C. L.
 exoratum volo, humanitate ac
 benevolentia solita, quæ attuleri-
 mus, æqui bonique consulere di-
 gneris.

*Laus Deo Patri maneat perennis,
 Filium gentes celebrent in ævum,
 Spiritus Sancti vigeat per omne*

Gloria tempus!

